

flaar saaledes, at enten skal man have en god Bygning, en god Stole, som kan staa i mange Aar, og som vil kunne være til Gavn for Hovedstaden der oppe, Torshavn, eller ogsaa har man lastet en hel Del Penge ud, som man aldeles ikke har nogen Garanti for, at man faar nogen egentlig Nytte af. Derfor vil jeg tillade mig at bede det ærede Flertal om at tage denne Sag under velvillig Overvejelse. Jeg gentager, det er beklageligt, at den Overstridelse er sket, men af Henhyn til Sagen — det er dog kun en Gang for alle 5000 Kr. — saa vil jeg bede ærede Medlemmer om for denne Gang at være velvillige, og saa hellere en anden Gang at være noget kritiske over for Færøerne. Jeg skal dernæst tillade mig, medens jeg har Ordet, i Anledning af forskellige Bemærkninger, der ere faldne i Rigsdagen, for Ets. i Aar under Finanslovens 3die Behandling, at sige et Par Ord om Færøernes Stilling i statsretlig Henseende; men jeg skal fatte mig i Korthed. Det er forskellige Gange blevet bemærket, at Færøerne give det og det Understud, og at derfor har man Betænelighed ved at give den og den Bevilling. Det er netop det, jeg har villet tage Afstand fra, at man ikke ser hen til Trangen i det enkelte Tilfælde, men ser paa Summen, Understudet af Færøerne. Det vil nemlig føre til, at man her i Grunden, for at jeg skal drage en Parallel, skulde føre særligt Regnskab over de forskellige Amtet. Der er jo mange fattige Amtet herne, og skulde man her pøtere, hvorledes deres Status er, Gud ved, om den saa for flere Amtets Vedkommende vilde vise sig at være bedre end Færøernes. Jeg tror, at den i mange Tilfælde vilde vise sig at være daarligere. Vi maa desuden huske paa, at Færøerne have givet et stort Overstud til Statskassen indtil for ca. 20 Aar siden, og at Færøerne have haft mange Bepærligheder, bl. a. haft det drøjt under Krigen herne. Der har været engelske Sprøvere deroppe, Færingerne have maattet drage til Fjelds for at redde deres Liv, Kirkerne bleve plyndrede o. s. v. Da vi endelig i 1856 fik Frihed, idet den kongelige Enehandel blev ophævet, skulde vi først til at kæmpe os op. Skal jeg drage en Sammenligning med vor store Nabo Island, saa vides det jo, at Island var meget resolut, da Friheden blev givet i 1849. Der blev da sendt deputerede

herne, og man sagde: Vi ere Islændere, og I ere Danste; nu ville vi have en Opgørelse, og den 2den Januar 1871 blev det hele opgjort saaledes, at det skulde af Statskassen ydes 30,000 Rigsdaler aarlig som fast Tilstud til Island, og i 10 Aar et overordentligt Tilstud af 20,000 Rigsdaler, der i de følgende 20 Aar skulde nedsettes med 1,000 Rigsdaler aarlig, og saa tilføjes der, at „dermed er alt hidtidigt Mellemværende mellem Statskassen og Island endelig afgjort“. Men Færøerne derimod sagde: vi ere stilledes som et Amt i Kongeriget og betragte os ogsaa som Danste og ikke som en Koloni; vi hænge ved Danmark og betragte os som solidariske med Danmark, som en Del deraf. Det er dette Færingernes Standpunkt, man maa se paa. Naar man taler om Færøerne, siger man nok, at de ligge 200 Mil borte, men man maa huske paa, at de ere en integrerende Del af Danmark lige saa vel som Sjælland og de andre Øer, saa vel som Sylland. Derfor vil jeg for mit Vedkommende tage Afstand fra, at man over for Bevillinger til Færøerne paaberaaber sig, at de give Understud. Jeg tilføjer, at Færingerne ere meget taknemmelige for den Velvilje, de altid have nydt, naar de have thyt til Statskassen, og jeg tilføjer tillige, at det ser ud til, at Færingerne ved Hjælp af deres Energi og deres Nøjsomhed endnu kunne blive til det, som de kunde være blevne til for længe siden, dersom de ikke vare blevne holdte under Naget af deres Brødre herne. Det er noget, jeg ikke lægger de danste Brødre til Last; det skyldtes Tidsforholdene. Men i 40 Aar have Færingerne nu fra den usleste Fattigdom kæmpet sig op til at have en Flaade af Fiskerfartøjer, som er ganske anseelig, og til i det hele at have en Forstaaelse af, hvad det gælder om, ogsaa i aandelig Henseende. En Ting ere de vedblivende gennemhærede af, og det er, at de ere danste. Der er kommen Impulser i modsat Retning fra Norge og Island. Jeg hører ikke til den Retning og ønsker sent at komme til at høre dertil; men det vil jeg bede erindret, at saa længe Understudet kun bliver 30,000 Kr., som det er, naar man regner det rigtigt ud i de sidste Aar, skal man ikke ved Bevillinger til Færøerne se derpaa. Det vil jeg anbefale som danstfindet og indspødt Færing; jeg har ikke kunnet tale